D·N
3/2 1950

"Intet land kan ensamt motstå"

"Intet (nordiskt) land kan ensamt motstå ett stormaktsangrepp, utan behöver hjälp om det angrips", yttrade statsministern den 16 februari 1949, sedan förbandlingarna om ett nordiskt försvarsförbund brutit samman. Han tillade att denna slutsats, som dragits av den skandinaviska försvarskommitténs, var "ingen ny och epokgörande sak", tvärtom både det inte "på de sista hundra åren funnits någon svensk politiker eller militär i ansvarig ställning" som hyst en annan mening. Försvarsministern betygade riktigheten av detta uttalande. "Det har fastslagits vad vi-viste förut, att vi i Sverige inte heller kan reda oss ensamma, och det är väl en gammal gammal sanning, som också statsministern framhöll i morse, att en liten stat kan inte tänka sig att över huvud taget vara utan bundsförvanter om man skall kunna klara sig. Att konstatera detta är ju att slå in öppna dörrar."

Förvisso har de båda ministrarna rätt. De slår blott fast vad varje människa vet. Var och en förstår att Sverige blott under kort tid kan reda sig, kan behålla någon del av landet fritt, om det angrips av en stormakt, av Ryssland, och inte får hjälp utifrån.

Det har tidigare inte heller ansetts ogenerlaga att civila eller militära svenskar uttalar den sanning som dessa ministrar anser lika självklar som gammal. "Våra försvarsförberedelser i fred och vår strategi i krig måste vara sådana att förutsättningar skapas för att erhålla militärt understöd", skrev överbefälhavaren i sitt försvarsförslag 1947. Försvarskommittén instämde helt och betonade att "våra personella och ekonomiska resurser sätter en gräns för våra möjligheter att bygga upp ett försvar, som utan bistånd utifrån skulle kunna på längre sikt hålla stånd mot en angripande stormakt". En rad särskilda yttranden var fogade till kommittébetänkanden, men i intet bestreds kommitténs uttalanden på denna punkt. Ingen civil, ingen militär har sagt emot. Lät oss alltså betrakta sanningen som fastslagen.

*

Men vi är alla väl medvetna om att denna sanning, ehuru fortfarande obestridd, inte längre anses lämplig. Den hör till de sanningar som man vill gömma undan, vill glömma bort. Då en av försvarets chefer påminner om sanningens existens säges det att han pratar politik, och det får en militär inte göra. Då en liten del av sanningen, nämligen att vi behöver materiel utifrån för att ordna våra egna försvarsanstalter, offentligt erkänns, sker det i förbigående i motiveringen till ett analogskrav inom handelsdepartementet. I stället för sanningen om vårt ofrånkomliga behov av hjälp utifrån skjuter man fram en annan sanning, en annan självklarhet, nämligen att vi själva bör göra vårt bästa. Den ena sanningen skall skyla den andra. Det har gått så långt att en annan av försvarets chefer för att skydda sig mot de angrepp som den otillåtna sanningens uttalande medför säger att vi icke skall "lita på främmande hjälp". Vi klarar oss inte utan främmande hjälp, det vet han, men om vi säger oss inte lita på den hjälpen, märks knappast den otillåtna sanningen. Snart står de korrekta inläggen på nivån: "Bra karl reder sig själv." Då är den otillåtna sanningen alldeles borta ur leken.

Den allmänna förklaringen till att en sanning sjunkit så starkt i värde på kort tid ligger inte i att den blivit allför banal. En sådan granntyckthet behöver inte befaras. Den ligger däri att den blivit farlig, farlig för de styrande och den politik de driver. Det förstod statsrådet Vougt redan då han gjorde sitt nyss citerade uttalande. I militära sammanhang kunde sanningen få passera, framhöll han, men den lämpade sig inte för vanligt enkelt folk: "Det här ligger på det militära övervägandeplanet, men den svenska nationen kan inte leva i en atmosfär där den väsentliga synpunkten för försvaret är den att vi inte kan reda oss själva." Ett år senare passar sanningen inte ens "på det militära övervägandeplanet", i varje fall får den inte utsägas av militärer.

Varför har sanningen blivit farlig och obehaglig? I första rummet därför att en regering som förklarar hjälp nödvändig, men fördömer varje försök, varje förberedelse att få hjälp, har svårt att försvara så till synes oförenliga ståndpunkter; motiveringen blir i varje fall för ingående, för besvärlig, och det är skönt att slippa det. Men lika starkt och lika aktuellt är säkerligen ett annat skäl. Alltmer uppenbart blir att vårt behov av hjälp i förening med vår vägran att ordna hjälp framtvingar en planering av det svenska försvaret vid angrepp som för menige man måste te sig mobljudande. Det är en rysk ockupation av stora delar av Sverige: som man räknar med som priset för vår neutralitetspolitik.

SVENSK POLITIK 1950

BERTIL OHLIN

talar över detta ämne i Helenelunds biograf måndagen den 6 febr. kl. 20

FOLKPARTIET I STOCKHOLMS LÄN

Riksdagssammanträden

Fredagen den 3 februari 1950.
Fredagen den 3 februari 1950.
Konstitutionsutsk. kl. 11 f. m.
Statsutsk. 2:a avd. kl. 11 f. m.

Utbildning och standard

I diskussionen om standardpressningen för samhällets mellanskikt har Dagens Nyheter redan uttalat sitt erkännande åt Svenska Dagbladet för den uppmärksamhet som tidningen fäst vid bortfallet av socialförmånen i ett kritiskt inkomstbälte. När den åsyftade attackelserien nu är färdig och har avrundats med en sammanfattning, som citeras bland dagens pressgranskar, är det också behövligt att rikta en bestämd gensaga mot en del räkneksonfer i artiklarna. De kalkyler om "nettolivslönen" i olika yrken som Svenska Dagbladet publicerat den 17/1 och 1/2 är värdelösa för sitt syfte; att låta dem stå oemotsagda vore att skämma en god och riktig sak.

För att illustrera akademikernas välkända trängmål bör man givetvis jämföra deras ekonomiska situation livet igenom med läget för annan begåvad ungdom som redan vid folkskolans slut tagit avlönat arbete. Alla har klart för sig att den långtidsutbildade, om han skall komma i nivå med en jämnårig praktiker, efter sin examen måste ha en merinkomst som åtminstone räcker till återbetalning av studiekostnaderna. Stannar den examinerades inkomster vid detta, får han emellertid ingen pekuniär ersättning för sin jämförelsevis låga standard under studieåren. Svenska Dagbladets artiklar vill få fram full kompensation genom att, efter professor C.-E. Quenels mall, beräkna studiekostnaderna såsom summan av alla de årsbelopp (med ränta på ränta) som den studerande sannolikt skulle ha förtjänat på samma tid om han i stället gått ut i en gynnsam praktisk karriär. Beräkningarna leder till att en fil. dr vid sin examen skulle ha att fordra en "uppskjuten studielön" på 150.000 kronor. Motsvarande belopp för en med. lic. blir 108.000, för en fil. mag. eller jur. kand. 70.000, för en civilingenjör eller tandläkare 62.000 samt för en civilekonom 50.000. I sina sammanställningar av livslön i olika yrken upptar sedan Svenska Dagbladet dessa stora belopp, mångdubblet större än de faktiska studiekostnaderna, såsom en vanlig bankskuld att förräntas och amorteras före pensionsåldern. När så hänsyn tas till skatter m. m. kommer tidningen fram till de sensationella resultaten att en privatläkare skulle behöva tjäna 40.000 om året på sin praktik för att få lika stor behållen livsinkomst som en spårvägskontrollör (artikeln den 17/1) och att redan en yrkesarbetares totalbehållning av arbetslivet skulle överstiga kyrkoherdens med 70.000 kronor och läroverksläraren med åtskilliga tusenlappar (artikeln den 1/2).

Skämmer detta med erfarenheten? Absolut inte, och redan en ytlig granskning avslöjar en grov godtycklighet. Kalkylen klipps av vid den åldersgräns där offentliga tjänstemän får sin rejäla tjänstepension men flertalet arbetare och många andra inom kort blir hänvisade enbart eller huvudsakligen till folkpensioneringen. Det verkligt fula är att Svenska Dagbladets expertis kommit ihåg att belasta sin privatläkare med ca 125.000 kronor i premier för pensionsförsäkring, men urakt-lått att lägga samma kostnad på arbetarnas livsbudget. Den jämförelse mellan deras livslön och livslönen för akademiskt bildade tjänstemän som ingår i slutartikeln är således rena skojet.

Även när det gäller pensionsberättigade, men med olika hög tjänstepension, måste naturligtvis en realistisk standardjämförelse innefatta korrektioner för pensionsskillnaderna. När det saktas blir både ordningen och spännvidden mellan livslönerna en annan än Svenska Dagbladet presenterat, men fortfarande står spårvägskontrollören kvar bland dem som kan jämföras med akademikerna. Det är för övrigt just hans inkomster sedan 15-årsåldern som utnyttjats vid beräkningen av uppskjuten studielön. Dock inte en.nu etablerad kontrollör, utan en blivande kontrollör som om några månader börjar sitt första springjobb. Hade han och läkaren eller lektorn i stället fått starta 1935, sjunker spårvägsmannens livsnetto med minst 10.000 och de andras stiger med dubbla beloppet. Om man bortser från den vilseledande effekt som valet av basår måste framkalla hos läsarna i allmänhet, återstår emellertid ett par klara fel i studielönekalkylen. I den har de studerande inte tillgodoförts några stipendier eller liknande förmåner, där att dessa ger så ringa genomsnittsbelopp; vid en jämförelse som uppenbart avser begåvad och fattig ungdom måste dock stipendieutsikterna ges många gånger större värde än medeltalet. Inte heller har de studerandes sidoinkomster av förvärvsarbete räknats in, därför att de påstås förlänga studietiden; påståendet är blankt felaktigt när det gäller ferierna och i övrigt tvivelaktigt. De nämnda, orikligt undanhållna posterna torde påverka Svenska Dagbladets slutsiffror med belopp av storleksordningen 10.000—30.000 kronor. Med detta och pensionskorrektionerna faller hela räknestycket sönder.

Det är djupt bekagligt att ett påtagligt intresse för centrala samhällsproblem uppträder i förening med sådan brist på elementär objektivitet som nu påvisats. Det kan väcka svårbotad misstro mot de mest berättigade strävanden. Dagens Nyheter finner det därför angeläget att understryka dels att de tendentiöst orikliga siffersiffrorna i Svenska Dagbladets artikelserie icke återgivits på tidningens ledarspalt, dels att problemet om mellanskiktets och särskilt akademikernas villkor kräver både objektiv kartläggning och målmedvetna reformåtgärder.

Fallet Sonntag

har med rätta dragits inför riksdagen. För att placera en person med sådant förflutet som arbetsledare i ett stort svenskt företag räcker det inte med motivet att han är framstående expert. Under sin tidigare Sverigeverksamhet gjorde sig Dr Sonntag i samma befattning känd genom- ivrig nazistpropaganda. Tror någon att detta utgör lämplig bakgrund för det förtroendefulla samarbete med svenska tjänstemän och arbetare som en driftschef måste söka uppnå? Det är vaken lånsinthet eller bristande intresse för produktionen som dikterar uppfattningen att inresetillståndet för hr Sonntag var en förhastad åtgärd, som bör omprövas och eventuellt korrigeras.

PRESSGRANNAR

Rättiva åt medeklassen kallas Svenska Dagbladet (h) en ledare som summerar en stor artikelserie i tidningen. Särskilt framhäves standardpressningen för akademiker:

Det farligaste av allt är den utsrmning av de kulturbärande och kulturskapande folkskiktem som de senare årens löne-, skatte- och sociapolitik visat sig innebära. Kulturen kräver ständigt stora offer. Hittintills i den mänskliga historien har möjligheten att sjuda av kultur och aktivt deltaga i kulturarbetet varit förbehållen ett förvärvsmässigt fåtal. Först under de senaste hundra åren har Sverige fått de materiella resurser, som göra det möjligt att också låta folkets breda lager bli aktiva medarbetare i kulturlivet... Är det inte då en grym historiens ironi att våra makthavare — de — när landet åntligen hunnit så långt i fråga om kultur och kulturframjande åtgärder — inleda en ekonomisk politik, som i sina yttersta konsekvenser måste få till följd, att de kulturbärande och kulturframjande skikten utarmas genom en i högsta grad orättvis straffbeskattning, samtidigt som de slås ut ifrån alla inkomstgrenarde sociala förmånerr?

Bakom all retoriken ligger verkliga, allvarliga iakttagelser som kräver aktiva insatser. Emellertid innehåller det materiel som framlagts i Svenska Dagbladets artikelserie också väsentliga erkigheter av sådan vikt att dagens andraledare ägnas åt att belysa dem.

Underverken hos Filadelfia tror Svenska Morgonbladet (frikyrkl.) inte mycket på och övar skarp kritik mot den förkunnelse som hör till:

Det förefaller mera vara frågan om tron på att ett under har skett än tron på att det skall ske. Förkunnelsen om att sjukdomen hos människan kommer av hon är besatt av djävulen är också, i den generella, form den här framförer, högst tvivelaktig, för att använda ett milt uttryck. Det är ett besynnerligt evangelium för sjuka och olyckliga människor, som ingenting högre önskar än att ställa sig under Guds värd och ledning men likväl får behålla sin sjukdom.

Icke desto mindre finner den citerade tidningen utredatet att resa tagstiftningshinder mot helbrägdagörandet "utan att kränka den kristna tron som sådan och utan att göra vår dyrköpta religionsfrihet om intet".

Det Ehrensvärdska handbrevet om militär upplysning, som refererades på gårdagens pressgrannespalt, förtjänder skarp kritik från Morgon-Tidningen (s) i såvil sak som form. Regeringsorganet erinrar om att försvarsstaben har särskilda av riksdagen beviljade medel för upplysningsverksamhet och frågar vem som bemyndigat ärmesbaben att ägna sig åt saken:

Den senaste tiden har avslöjat en pådallande benägenhet för upplysning hos några av toppfigurerna inom försvaret. Vad som nu bringats till offentlighet passar bra in i stycket. Fråga är om det finns mer av samma slag, som ännu inte kommit i dagen. En ordentlig utluftning synes på sin plats. Det bör göras så klart, att inga misstroande kan uppstå, att man från regeringens

MODERSMÅLSLÄRAREN I AKTION

VID EN DEBATT om kurser för den planerade enhetsskolan ville en av de ledande pruta av på kraven i förmågan att skriva svenska med den motiveringen att han i sitt liv mottagit ett otal brev som trots att de var illa och ofögnligt formulerade ändå hade gripit honom djupt. En bisittare undrade ödmjukt om den sakkunnige inte också mottagit bildade brev som gripit honom. Och så övergick man till något annat.

Tyvärr är det sanka färdighetskraven, som förklarar omhuldas av vissa skolkonstruktörer, finner ingen välvilig genklang hos *John Lekman*. Denne erfarne och framstående fö-

Franska och Spanska ramar på inventarier och återförsäljare
MALMS BÄMVERKSTAD Stockholm Tel. 58 73 74

reträdare för svenskpedagogiken vid seminarierna har komplimenterat Almqvist & Wiksells serie Handböcker för lärare med en volym om *Svenska i skolan, modersmålsundervisningen på låg- och mellanstadieran* (Gebers, 6:75). Hans ledmotiv är inte att pruta av, att sänka standarden. Genom en moderniserad undervisning, ett klokt utnyttjande av nya psykologiska erfarenheter och pedagogiska rön och en vettig anpassning till barnens naturliga utveckling, föreställningsvärld och behov kan man öka den allmänna färdigheten att tala, läsa, skriva utan att vidga kurserna.

En mängd praktiska anvisningar och exempel illustrerar handledningen och visar vilken förbluffande utveckling modersmålet både i målsättning och metodik genomgått på några årtionden. n. b. hos de lärare som velat följa med. Den gamla grammatikexercisen har avlösts av trevliga språklaborationer.

Rättstavningsreglerna har fått vika för självständig träning, den mekaniska högläsningen jagas bort av förberedd läsning, tyst läsning och dramatiseringar, den schematiska skoluppsatsen har lösts upp i friare formen och först och sist har den munliga framställningen ställts i skolarbetets centrum. Genom allt större förmåga att tala, att tala vårdat, hävdar Lekman, får man lättare att läsa och skriva. Det levande ordet måste äntligen komma till full rätt i skolans praxis. "Ännu torde de skriftliga resultaten i allmänhet sättas före den muntliga uttrycksförmågan. Socialt sett står sig icke en sådan värdering. Förmågan att tala ett flytat språk, att ledfet, naturligt och nåtorlunda värdet uttrycka sina tanzar i tal torde för de flesta människor betyda mera för framkomst och social trivsel än skriftlig rutin. Även om sådan rutin numera synes få ökad betydelse för allt större medborgargrupper."

Lekmans bok riktar sig i första hand till lärarkandidater och unga lärare, men detta utesluter ingalunda att mer garvade pedagoger har stor behållning och glädje av den. Det eggar till jämförelser med egna erfarenheter, ger mängder av uppslag och sticker hål på en och annan form av kateder-slentrian. vilket är en nåd att böjtjust be om. Den vässande skara av föräldrar som funnit att kontakten mellan skola och hem med fördel stricker sig längre än till betygskontroll och ungarnas frukostskvaller skall också genom bekantskapen med denna nyttiga bok komma underfund med två saker, dels att skolundervisningen är en annan än den de själva upplevde som barn, dels att man i hemmet — genom att aktivt ta itu med barnens uttalsvanor, läsvanor, ordförråd, munliga framställning etc. — kan hjälpa dem fram ett gott stycke och göra det lättare för dem på mångahanda sätt. En skrift som Lekmans visar slutligen att medan det väldiga skolorganisationsprogrammet stöts och blöts till lämpligt propositionsformat, så har redan en hel mängd av dess signaler och målsättningar i tysthet förverkligats eller är i färd med att förverkligas — och detta utan vidlyftiga åthävor.

BERNHARD TARSCHYS.

Rådjuren skyddas för tragedier i snön

För att skydda rådjursstammen har länsstyrelsen i fem län i år förbjudit hundar att hållas lösa tidigare än elfsot om vintern. I vanliga fall brukar förbudet tillämpas från 1 mars, men i år trädde det i kraft redan den 20 januari i Västmanlands län och den 1 februari i Uppsala, Örebro, Kopparbergs och Jämtlands län. Det är möjligen skillnadens som föranlett åtgärden — på grund av den skarpsäkare som redan bildats har rådjuren icke möjlighet att undkomma drivande hundar. Då de förfölja trampar de genom skaren och faller efter för hundarna. I Jämtlands län har förbudet utfärdats för att skydda ålgarna, som på samma sätt blir handikappade genom skarsnön.

Storkommunen Broby i Skåne har för en tid av fyra år till ordförande i kommunalfullmäktige valt förre chefredaktören och tidningsutgivaren Gösta Nilsson, Nils Sigfrid Nerling. (DN. Gävle.)

Lovordad debut

Isse-Reinhold Lönnhammar

MIN SON VAR ICKE MIN

"Bäst har Lönnhammar emellertid lyckats med teckningen av den påfrestningen samlevanden med kvinnan han gjort med barn, 'olyckligt' i arbete', som det heter i boken. Här finns en mjuk kraft i berättartonen som man önskat mer av."

Lars Ohrgren i D. N.

"Denna bok har han i verje fall gjort ifrån sig på ett utmärkt sätt", skriver författaren Erik Sandström i en annan recension.

6:50.

MORGONDAGENS FÖRLAG
STOCKHOLM 20

TEGEL-WERNO

Syns TEGEL-WERNO — kvalitetsväggen

TEGEL-WERNO kallas WST:s nya byggmetod, som ger tegelhusets utvändiga fördelar med praktiskt taget lägre underhållskostnad samtidigt som den ger trähusets sunda torrhet. TEGEL-WERNO är en kombination av fasadtegel och WERNO-block — tegel massa upp sedan husets blockstomme har rests.

WERNO-block, som redan användes i WST-husens ytterväggar, innerväggar, hjälklag och diverse, svarar för isoleringen. En WERNO-block består av tätt sammanfogade, tvärsnällda sten, skarna i exakt lika längder och fästade med konsthartslim mellan två ytskikt (fiberplatter, plywood, träpanel), allt innesluter i träram med horisontella och vertikala reglar. Förutom överlägsen isolering erbjuder WERNO-blocken formbeständighet, stabilitet och god brandsäkerhet.

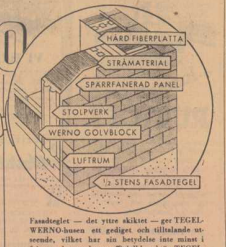

Fasadtegel — det yttre skiktet — ger TEGEL-WERNO-husen ett gediget och tilltalande utseende, vilket har sin betydelse inte minst i fråga om byggnader av officiell karaktär. TEGEL-WERNO-metoden lämpar sig särskilt för byggnader av alla slag, såsom sjukhus, skolor, kontorsbyggnader, flerfamiljshus och villor.

TEGEL-WERNO är en ekonomisk byggmetod. Man bygger ett TEGEL-WERNO-hus till nästan samma kostnad som ett reveterat plankhus — och till avsevärt lägre kostnad än ett tegelhus. WST kanalisera olika husttyper tillverkas f.o.m. nu både enligt den välkända WERNO-metoden och den nya TEGEL-WERNO-metoden.

Rådgör med WST:s kundtjänst inlla byggnadsfrågor!

återen *ny* byggmetod från

Till byggnadsintresserade sända vi efter rekv. vår broschyr om TEGEL-WERNO.

AKTIEBOLAGET WSThus FORSERUM

Tel. Nomnaron "WST.Hus"

FÖRSÄLJNINGSKONTOR OCH UTSTÄLLNING I STOCKHOLM: UPPLANDSGATAN 6 A, Tel. 11 34 45, 11 82 55.

SKOLOR OCH UNDERVISNING
Se även efter text under rubriken "Skolor och undervisning"

STOCKHOLMS BOKFÖRINGSSKOLA
Muntlig framställning och Ta teknik
med Föreningskunskap
Kurserna börja den 7 januari.
Lärare: Ines Hermelin, Sven d'Ailly, Sven Wiklund.
Upplysn. o. prospekt på Bergsgrackeg. 7, T. 23 01 15. Inskrivn. & exp. Kungstorg. 6, n. b., månd. 6 febr. kl. 16.45-17.15. Ej anmäl. pr tel.

THE CAMBRIDGE COURSE
Högre kurs i engelska anordnad av Stockholms Borgarskola i samarbete med British Council. Kursen avser att meddela fördjupade kunskaper i engelska språket, engelskt samhällsliv, engelsk litteratur och litteraturhistoria. Upplysn. & Borgarskolans exp., telefon 23 01 15.

NYBÖRJARKURSER i
ENGELSKA Fred. kl. 18.35, börjar i kväll!
Torsd. kl. 20.15, börjar 9/2.
FRANSKA Tisd. och Fred. kl. 18.35, börj. 10/2
ITALIENSKA Fred. kl. 20.15, börjar 10/2.
SPANSKA Fred. kl. 20.30, börjar 10/2.
STENOGRAFI Onsd. kl. 18.35, börjar 15/2
Tisd. o. Fred. kl. 17.30, börj. 7/2

Efteranm. mottagas till redan startade kurser i svensk och handelsämnen.

Helioskolan Eriksbergsgatan 10. Tel. 11 75 52, 20 75 45, 11 40 16, 21 05 85.

Nästa vecka börjar
Engelska f. nyb. — Italienska f. nyb.
Bokföring f. nyb. o. forts.
Skattedeklaration — Statskunskap
Aktiebolagen och arbetet
Psykologins grunder
Religionspsykologi
Hemslöjd
Heminredning
"Skick och fasoner"
Att läsa partitur — m. fl. a. prof. Tor Mann
Kroki-teckning (30 kr.)
Textanalysis
Testerhistoria
MEDBORGARSKOLAN, ADOLF FREDR. TORG 2, TEL. 41 00 25.
Begär prospekt!

FÖR ER SOM VILL BLI en framgångsrik
handelsresande eller platsförsäljare
anordnas kurs i försäljningsteknik under ledning av försäljare med 30-årig erfarenhet. Praktisk och intressant undervisning. EJ SKOLFORM. NY KVALLSKURS. LÅG KURSAVGIFT. Anm. per tel. 20 36 87, 15—20.

Anbud
Införda härmed å byggnadsarbeten för uppförande av ny
FOLKSKOLA i SKOGS-TIBBLE
Anbud inlämnas till Skolrådet i Skogs-Tibble, adr. Alandsal, senast den 25 februari 1950.
Programhandlingar erhålles mot deponerande av 20:— hos kantor Sten Eklund, Alandsal, tel. Uppsala 960 56, vilken deposition återlämnas vedan bekomna handlingar jämte depositionskvitto återlämnats.
Fri prövningsrätt förbehålles.
Skogs-Tibble, Alandsal, i januari 1950
SKOLRÅDET.

Anbud
införda härmed å
VÄRME- och SANITETSANLÄGGNING
i samband med nybyggnad av folkskola i Skogs-Tibble.
Anbud inlämnas till Skolrådet i Skogs-Tibble, adr. Alandsal, senast den 25 februari 1950.
Programhandlingar erhålles mot deponerande av 20:— hos kantor Sten Eklund, Alandsal, tel. Uppsala 960 56, vilken deposition återlämnas vedan bekomna handlingar jämte depositionskvitto återlämnats.
Fri prövningsrätt förbehålles.
Skogs-Tibble, Alandsal, i januari 1950.
SKOLRÅDET.

Anbud
införda härmed å
ELEKTRISK INSTALLATION
i samband med nybyggnad av folkskola i Skogs-Tibble.
Anbud inlämnas till Skolrådet i Skogs-Tibble, Alandsal, senast den 25 februari 1950.
Programhandlingar erhålles mot deponerande av 20:— hos kantor Sten Eklund, Alandsal, tel. Uppsala 960 56, vilken deposition återlämnas vedan bekomna handlingar jämte depositionskvitto återlämnats.
Fri prövningsrätt förbehålles.
Skogs-Tibble, Alandsal, i januari 1950.
SKOLRÅDET.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.